

Nõuded

Hageja palub Üldkohtul:

- tühistada nõukogu 8. aprilli 2022. aasta otsus (ÜVJP) 2022/582⁽¹⁾ kuivõrd sellega kanti hageja nimi nõukogu 17. märtsi 2014. aasta otsuse (ÜVJP) 2014/145 I lisa loetellu;
- tühistada nõukogu 8. aprilli 2022. aasta rakendusmäärus (EL) 2022/581⁽²⁾ kuivõrd sellega kanti hageja nimi nõukogu 17. märtsi 2014. aasta määruse (EL) nr 2014/269 I lisa loetellu;
- mõista kohtukulud välja nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitab hageja neli väidet.

1. Esimene väide, et rikutud on õigust tõhusale kohtulikule kaitsele ja põhjendamiskohustust. Hageja väidab, et nõukogu antud teave ei võimalda tal ennast kaitsta, sest esiteks ei saa nõukogu andmed põhjendada asjaomaseid piiravaid meetmeid, kuna andmed ei ole piisavalt tõsiseltvõetavad, ja teiseks ei ole nõukogu sõnastanud individuaalseid, spetsiifilisi ja konkreetseid põhjendusi, mis näitaksid hagejale piisavalt selle akti põhjendatust.
2. Teine väide, et on tehtud ilmne hindamisviga, sest esiteks on nõukogu andmed, mille põhjal kanti hageja sellesse loetellu, terves ulatuses sisuliselt valed, ja teiseks ei ole nõukogu tõendanud, et hageja on väljapaistev või mõjukas ettevõtja või et ta oleks tegev majandussektorites, kust pärineb oluline osa Vene Föderatsiooni valitsuse sissetulekutest.
3. Kolmas väide, et rikutud on proportsionaalsuse põhimõtet ja võrdse kohtlemise põhimõtet. Hageja leiab, et talle määratud sanktsioonid on teda diskrimineerivad ja ka ebaproportsionaalsed nendega järgitavate eesmärkidega.
4. Neljas väide, et rikutud on individuaalseid põhiõigusi, sealhulgas omandiõigust ning õigust era- ja perekonnaelu, kodu ja edastatavate sõnumite saladuse austamisele. Järelikult rikkus nõukogu hagejat loetellu kandes proportsionaalsuse põhimõtet.

⁽¹⁾ Nõukogu 8. aprilli 2022. aasta otsus (ÜVJP) 2022/582, millega muudetakse otsust 2014/145/ÜVJP, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2022, L 110, lk 55).

⁽²⁾ Nõukogu 8. aprilli 2022. aasta rakendusmäärus (EL) 2022/581, millega rakendatakse määrust (EL) nr 269/2014, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2022, L 110, lk 3).

4. juulil 2022. aastal esitatud hagi – Société générale jt versus SRB

(Kohtuasi T-391/22)

(2022/C 311/23)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hagejad: Société générale (Pariis, Prantsusmaa), Crédit du Nord (Lille, Prantsusmaa), SG Option Europe (Puteaux, Prantsusmaa) (esindajad: advokaadid A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi ja M. Dalon)

Kostja: Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB)

Nõuded

Hagejad paluvad Üldkohtul:

- ETLT artikli 263 alusel tühistada 11. aprilli 2022. aasta otsus nr SRB/ES/2022/18 ühtse kriisilahendusfondi 2022. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta osas, milles see puudutab hagejaid;
- ETLT artikli 277 alusel jätta kohaldamata ühtse kriisilahenduskorra määruse (¹), rakendusmääruse (²) ja delegeeritud määruse (³) järgmised sätted:
 - kriisilahenduskorra määruse artikli 69 lõiked 1 ja 2, artikli 70 lõige 1 ja lõike 2 punktid a ja b;
 - delegeeritud määruse artikli 4 lõige 2, artiklid 5, 6, 7 ja 20 ning I lisa;
 - rakendusmääruse artikkel 4;
- mõista kõik kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitavad hagejad kaheksa väidet.

1. Esimene väide, et on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet, kuna ühtse kriisilahendusfondi *ex ante* osamaksete arvutamise meetodika, mis on ette nähtud ühtse kriisilahenduskorra määruses ja delegeeritud määruses, ei kajasta asutuste tegelikku suurust ega tegelikku riski.
2. Teine väide, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, kuna ühtse kriisilahendusfondi *ex ante* osamaksete mehhanism, mis on ette nähtud ühtse kriisilahenduskorra määruses ja delegeeritud määruses, põhineb hinnangul, mis kunstlikult suurendab suurte prantsuse asutuste riskiprofiili ja toob seetõttu kaasa ebaproportsionaalselt suure osamakse summa.
3. Kolmas väide, et on rikutud õiguskindluse põhimõtet, kuna esiteks ei saa ühtse kriisilahenduskorra määruse, rakendusmääruse ja delegeeritud määruse alusel arvatavate *ex ante* osamaksete suurust aegsasti piisava täpsusega ette näha ja teiseks ei sõltu see niivõrd asutusse enda olukorrast ja riskiprofilist, vaid pigem tema olukorrast suhetes teiste osamaksete tegevate asutustega. Viimaks leiavad hagejad, et ETLT artikli 290 kohaselt ei oleks komisjon pidanud olema vastutav riskinäitajate kehtestamise eest delegeeritud määruse raames, kuna neil kriteeriumidel on eriti keskne ja määrav tähtsus osamaksete suuruse kindlaksmääramisel.
4. Neljas väide, et on rikutud hea halduse põhimõtet, kuna vaidlustatud otsuses ei ole võetud nõuetekohaselt arvesse kõiki riskinäitajaid.
5. Viies väide, et korrigeerimiskoeffitsiendi kindlaksmääramisel on rikutud õigusnormi. Hagejad väidavad, et õigusnormi on rikutud seeläbi, et Ühtne Kriisilahendusnõukogu, kes lähtus kriisilahenduskorra määruse mitme sätte väärist tõlgendusest, määras ilmselgelt liiga kõrge korrigeerimiskoeffitsiendi.
6. Kuues väide, et tagasivõtmatute maksekohustuste kasutamise piirangute osas on rikutud põhjendamiskohustust, kuna vaidlustatud otsuses ei ole täpselt ja üksikasjalikult selgitatud, miks on esiteks vaja kehtestada tagasivõtmatute maksekohustuste kasutamise ülempiiriks 15 % ja teiseks aktsepteerida tagatisena ainult sularaha.
7. Seitsmes väide, et on tehtud ilmselge hindamisviga. Sellega seoses väidavad hagejad, et protsüklilisuse risk ja likviidsusrisk, millele tuginedes Ühtne Kriisilahendusnõukogu piirab tagasivõtmatute maksekohustuste kasutamist, on põhjendamatud, arvestades eelkõige tagasivõtmatute maksekohustuste eripära ja nende kasutamise konteksti.

8. Kaheksas väide, et on rikutud õigusnormi. Hagejad väidavad, et esiteks tugineb Ühtne Kriisilahendusnõukogu tagasivõtmatute maksekohustuste kasutamist lubavate õigusnormide väärale tõlgendusele, kehtestades kõigi asutuste kohta abstraktse analüüsi alusel ühesuguse meetme, ja teiseks jätab ta need õigusnormid ilma soovitud toimest, kuna tagasivõtmatute maksekohustuste osakaal on süstemaatiliselt ja ilma piisava põhjendusega piiratud seadusjärgse miinimumiga.

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediitiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT L 225, 30.7.2014, lk 1).
- (²) Nõukogu 19. detsembri 2014. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/81, millega määratakse kindlaks Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 806/2014 kohaldamise ühtsed tingimused seoses ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate *ex ante* osamaksetega (ELT 2015, L 15, lk 1).
- (³) Komisjoni 21. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määrus (EL) 2015/63, millega täiendatakse direktiivi 2014/59 seoses kriisilahendusrahastutesse tehtavate *ex-ante*-osamaksetega (ELT 2015, L 11, lk 44).

4. juulil 2022. aastal esitatud hagi – Confédération nationale du Crédit mutuel jt versus SRB

(Kohtuasi T-392/22)

(2022/C 311/24)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hagejad: Confédération nationale du Crédit Mutuel (Pariis, Prantsusmaa) ja veel 25 hagejat (esindajad: advokaadid A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi ja M. Dalon)

Kostja: Ühtne Kriisilahendusnõukogu (SRB)

Nõuded

Hagejad paluvad Üldkohtul:

- ELTL artikli 263 alusel tühistada 11. aprilli 2022. aasta otsus nr SRB/ES/2022/18 ühtse kriisilahendusfondi 2022. aasta *ex ante* osamaksete arvutamise kohta osas, milles see puudutab hagejaid;
- ELTL artikli 277 alusel jätta kohaldamata ühtse kriisilahenduskorra määruse (¹), rakendusmääruse (²) ja delegeeritud määruse (³) järgmised sätted:
 - kriisilahenduskorra määruse artikli 69 lõiked 1 ja 2, artikli 70 lõige 1 ja lõike 2 punktid a ja b;
 - delegeeritud määruse artikli 4 lõige 2, artiklid 5, 6, 7 ja 20 ning I lisa;
 - rakendusmääruse artikkel 4;
- mõista kõik kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitavad hagejad kaheksa väidet, mis on sisuliselt identsed või sarnased kohtuasjas T-391/22, Société générale jt vs. SRB esitatud väidetega.

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 15. juuli 2014. aasta määrus (EL) nr 806/2014, millega kehtestatakse ühtsed eeskirjad ja ühtne menetlus krediitiasutuste ja teatavate investeerimisühingute kriisilahenduseks ühtse kriisilahenduskorra ja ühtse kriisilahendusfondi raames ning millega muudetakse määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT L 225, 30.7.2014, lk 1).
- (²) Nõukogu 19. detsembri 2014. aasta rakendusmäärus (EL) 2015/81, millega määratakse kindlaks Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 806/2014 kohaldamise ühtsed tingimused seoses ühtsesse kriisilahendusfondi tehtavate *ex ante* osamaksetega (ELT 2015, L 15, lk 1).
- (³) Komisjoni 21. oktoobri 2014. aasta delegeeritud määrus (EL) 2015/63, millega täiendatakse direktiivi 2014/59 seoses kriisilahendusrahastutesse tehtavate *ex-ante*-osamaksetega (ELT 2015, L 11, lk 44).